

GLINTS

But when in Rome, I might just trample all the things that I have grown...
“de lyrics van Roma liggen me nauw aan het hart omdat ze mij zo typeren. Enerzijds ben ik tot in het extreme toe georganiseerd, haast dwangmatig: ik maak overal lijstjes van, deel mijn dag op in time slots, stippel alles uit in plannen. Dat staat haaks op een ander aspect van mijn persoonlijkheid, een kantje dat er op tijd en stond uit móet: de man die je op het podium te zien krijgt. Daarop alludeert het refrein *When in Rome*: ik loop in de pas, tot ik het niet meer doe en alle remmen los gaan. De constante tweestrijd geeft vonken.”

“IK VERTREK VAAK BEWUST VANUIT EEN *koorharmonie*. KIJK NAAR *Roma*, DAT IS EIGENLIJK EEN HALVE *opera*, MET *blazers* DIE ALL THE WAY GAAN EN *honderd* STEMMEN OP DE ACHTERGROND. IK BESCHOUW ELKE PLAAT ALS EEN *universum* OP ZICH EN KLEEDT DAT GRAAG OVER THE TOP AAN.”

Glints, bij de burgerlijke stand bekend als Jan Lemmens, heeft zijn artiestennaam niet gestolen. Wanneer je hem niet hoort, broedt hij in goed gezelschap geweldige muziekplannen uit. En wanneer je hem wél hoort, is dat stevast met Brits accent, toeters en bellen, en occasioneel zelfs begeleid door een symfonisch orkest en 100-stemmig koor. Vonken dus, zoals deze zomer op Rock Werchter, toen hij doodleuk muzikicoon DAAN op het podium haalde om diens legendarische Housewife van nieuw sterrenstof te voorzien. Het publiek ging uit haar dak, het duo schrok er zelf wat van: “*we voelden de energie groeien en groeien en uitgroeien... tot iets dat we écht niet voorzien hadden*”. Ondertussen werd de song, die eigenlijk niet meer had moeten zijn dan een eenmalige stunt, dan toch officieel als EP uitgebracht. Een parel op de kroon voor de rapper-singer-songwriter, die deze zomer sowieso al hoge toppen scheerde met zijn tweede album The Dark. Wie de man met het karakteristieke snorretje nog nooit aan het werk zag of hoorde, mag zich aan een verrassing verwachten. Zijn looks schipperen tussen Romeinse gladiator, Nineties Dad in vakantiemodus, of nog Kill Bill tracksuit met geborduurde honden. Zijn muziek klinkt nu eens als authentieke Britse rap, dan weer als opera. Want dat is dus wat hij brengt: een mix van rap, pop, electro en opera invloeden. En dat slaat aan. Met veel kabaal. “*Naar mijn gevoel werd de Belgische muzieksène lange tijd gedomineerd door een handvol toppers à la Oscar and the Wolf, Balthazar, of Warhaus. De rest kon wel groeien en kreeg links en rechts een time slot op een festival, maar botste lange tijd tegen een onzichtbaar plafond aan. Ik heb de indruk dat dit plafond de afgelopen tijd voor heel wat artiesten, waaronder mezelf, is gebarsten.*”

KOORKNAAP

Hij zegt het in alle bescheidenheid, want Glints timmert al tien jaar aan zijn succes. Naast zijn eigen werk brengt hij met het collectief Abattoir Anvers ook andere muziek in de schijnwerpers. Samen met *partner in crime* Faisal nodigt hij wekelijks artiesten uit op StuBru, van Zwangere Guy tot 50 Cent. En als zijn innerlijke podiumbeest niet aan het woord is, kruipt hij in zijn pen voor acts als Sylvie Kreusch

of Warhaus. In 2020 liet hij het debuutalbum Choirboy op de wereld los... drie dagen voor het hele lockdown verhaal van start ging. Een gemiste start, maar het is oké: Rome werd ook niet op één dag gebouwd. Vier jaar later heeft hij de tijd ingehaald. “*Het voelt alsof alles dat toen had moeten gebeuren, nu uitkomt. Ik ben blij dat we er geraakt zijn. Muziek is voor zover ik me herinner altijd mijn ding geweest. In het derde leerjaar kwam ik via via in het kinderkoor van een opera terecht. Daar heb ik gezongen tot er ik in het tweede middelbaar uit werd gezet –het past niet bij me om altijd in de pas te lopen. Desondanks vond ik het geweldig, die jaren hebben me gevormd. De ervaring motiveerde me om zelf met muziek aan de slag te gaan. Ik liep als klein manneke tussen een symfonisch orkest vol strijkers en blazers, langs de grote trom: die sound kick probeer ik in mijn eigen platen terug te vinden. Ik vertrek vaak bewust vanuit een koorharmonie. Kijk naar Roma, dat is eigenlijk een halve opera, met blazers die all the way gaan en honderd stemmen op de achtergrond. Ik heb er nogal wat theatrale trekjes aan overgehouden: ik beschouw elke plaat als een universum op zich en kleedt dat graag over the top aan. Een act moet verhalend zijn, dus ik probeer per album coherent te werken. Choirboy was eigenlijk een break-upplaat, waar The Dark eerder een verkenning van mijn grenzen als storyteller en schrijver is. Ik ben dol op schrijven en heb mijzelf op één of andere manier de opdracht gegeven om een kortverhaal vanuit verschillende perspectieven tot leven te brengen. Films, series en boeken zijn een inspiratiebron. De twee liveshows die komende maanden gepland staan, zijn uitgewerkt in thema's als Gladiator en The Terminator...*”

GLINTSLAND

De muziek, maar ook de shows, het artwork, de outfits, de video's, de merchandising: alles moet kloppen. “*Het moet voor het publiek aanvoelen alsof ze Glintsland binnenstappen!*” Hoe bedenkt hij het allemaal? Met de hulp van een loyale groep creatievelingen, die net als hij hun kinderlijke verbeelding niet zijn kwijtgeraakt op hun weg naar de top. Speciale vermelding voor vriendin Jasmien Van Loo, de ontwerpster

Foto DG

die ook muzikanten als Max Colombie, Merol, Sylvie Kreusch en Pommeliën Thijs van waanzinnige podiumoutfits voorziet. “*Voor elk nieuw project bedenken we samen welk beeld we willen neerzetten. Zij ontwerpt dan telkens een track suit voor mij, steeds met een symbolische kleur en borduursels of patches die refereren naar het artwork van de plaat in kwestie. Het is een héél groot cadeau om zo iemand letterlijk in huis te hebben.*” Glints' stem is trouwens niet de enige die je op zijn platen te horen krijgt. Op The Dark deelt hij de micro met namen als Romeo Elvis, Daan, Jan Paternoster en Blu Samu. “*Ik vind het inspirerend om verschillende energieën samen te brengen en te zien wat er gebeurt. Zelf heb ik heel wat ideeën, maar die komen pas echt tot hun recht wanneer ik ze met anderen kan aftoetsen. Niet dat ik mijzelf niet vertrouw: toen ik voor Roma afkwam met een koor en symfonische invloeden, vond iedereen dat bizar. Ik heb echter doorgezet, voor mij het bewijs dat ik*

op mijn intuïtie kan vertrouwen. Maar creatief zijn is sowieso ook een groot deel van jezelf openstellen voor invloeden van buitenaf. Ik heb deze zomer meer dan ooit beseft hoeveel geluk ik heb met de mensen rond mij. Soms zaten we met twintig man backstage, als één grote familie die steeds weer met heel veel liefde iets moois weet neer te zetten. Ik ben een samendoen-mens, niets aan te doen...”

Een mooi liedje dat, als het aan Glints en zijn team afhangt, nog lang -even lang als de klinkers in *Roma Romaaaa-* mag duren. De aanstormende shows *Return To The Roma* (Borgerhout) en *AB Back* (Brussel) zijn haast uitverkocht, de zaadjes voor een nieuw album zijn reeds gepland en ook het buitenland lonkt. En hoe dat straks allemaal oogt en klinkt, blijft uiteraard een complete verrassing. *Stick with it. Get my ducks in a row – build it. Brick by brick. Get the show on the road don't quit...*